

— 26. —

Eszerint amíg általa még pontosan fel nem derített, bármilyen körülmény megzavarta üzleti köreit, mindig az utazás mellett döntött. Néhány hetes, vagy hónapos tengeri út luxusyachtjának nyugalma mindig hozzásegítette az ismeretlen erők felderítéséhez, s mire visszatért Nápolyba, elültek már a zavar hullámai, s ha hálóját imitt-amott meg is tépdeste a rendőrség és néhány kisfajú ügyőke lakat alá is került, hozzá sosem érhetek el a vádaskodások. Ezúttal se hagyja magát és sem Rómában, sem másutt nem lesz Luciano-per. Maria Belionit magával viszi és úgy döntött, Bertit is felveszi hajójára. Kellemetlen lenne, ha Matranga a hekusok kezére jutna. Talán még fecsegne is... Gúnyosan elvigyorodott. „Majd a tenger megold minden gondot!” mélyszóval. „De lehet, hogy csak a palermóiak hatalmi harca zavarta meg üzletét és minden más csupán képzelődés.”

„Lehet” — állapította meg, de bármennyire vágyott is most mozdulatlan paradicsom békéje után, mennie kell. Jobb óvatosnak lenni, semmint megijedni. Régi, de bölcs maffia-mondás volt ez és Luciano ehhez tartotta magát...

Egyszer azért szeretne még eljutni Lercara Friddi-be, ahol apja oldalán már nyolcesztendőskorában a kénbányában dolgozott. „Rothadt proletársors” és arra gondolt, ugyan, ki merné feltételezni ma róla, akinek csak a Banc of Englandnál 56 millió dollárja van, hogy valaha koszos, mindenkítől lenézett kénbányász, a patkánynál is alávalóbb volt, mert a patkány legalább nem teszi be lábát a pirit emberváta és dögletes levegőt árasztó tárnáiba. Két elemi osztályt járt Friddi-ben s nem tanulhatott to-

vább. Ma is áldhatja apját, mert az öregnek, még volt annyi ereje, hogy 1906-ban fél tudóval nekivágjon Amerikának. Luciano-nak eszébe jutott most az a bizarr ötlet is, mi lett volna belőle, ha Lercara Friddi-ben marad, mivé lett volna. Talán „vörös”. Ugyanolyan ostoba, mint a többi, saját nyomorában megrekedt munkás és napszámos, aki mind a szakszervezettől, a jámbor pofázástól várja sorsa jobbrafordulását. Holott az isten vezérnek küldte őt ebbe a világba... Vezér is lett. Hatalmas, rettegett ember, akinek tízezrek hajtják végre parancsait... és most, élete alkonyán mégis ő retteg. Hogy mitől? Maga sem tudja.

— Főnök — zavarta meg Luciano-t töprengéseiben Charley.

— Mit akarsz? — mordult ingerülten testőrére.

— Hekusszagot érzek — és a ragyásképző komikusan fintorgott.

— Már te is képzelődsz?

— Jó, jó. Csak úgy mondtam...

— Ne zavarj. Hagyjál magamra egy kicsit — és Luciano türelmetlen mozdulattal testőrének intett, visszamehet a bárpulthoz... — Várj — szólt utána — ha megjön a palermói gép, vedesd ide a lányt és Bertit.

36.

A félemeleti bárhelviség repülőteri oldala hatalmas táblaüvegekből épült. Innen kényelmesen lehetett látni a leszálló- és kifutópályákat, a távolban villózó jelző fényeket. A bár bejárata az ugvancsak üvegfalal elválasztott hatalmas hallból nyílt, ahonnan mint a kőfutó teraszt mind a be- és kiáratot, a jegyváltó-fülkéket, a poggyászfeladót és az üzletsort lehetett megközelíteni. Az utasok zöme is itt várakozott a földemet tartó márványoszlopok köré rakott bőrüléseken, vagy pedig az utazáshoz szükséges cikkeket árusító üzlet előtt... Marc az egérszagtól felizgatott macska türelmetlenségével nyalagatta szájcsücskét. Luigi embeivel a bárban és a félemeleti kijáró környékén helyezkedett el. A megállapodás szerint az akcióra Marc adja a jelet azzal, hogy belép a bárba és Luciano felé indul.

A palermói gép pontosan érkezett Charley a hallba torkolló kijárati folyosó végén. Maria Belionit és Bertit. Ujilegintéssel köszöntötte őket és szó nélkül előre ment.

Fleurót nyomban felfedezte Marcot aki szemhunyorítással figyelmeztette, maradjon a közelében.

Luciano, Maria láttán, felkelt és tétova mozdulattal előre lépett. Barátságosan nyújtott kezét a lánynak, míg Bertit csak fejbiccentéssel köszöntötte.

— Sikerült? — kérdezte Mariától, miután helyet mutatott neki maga mellett a kerek márványlappal borított asztalnál.

— Sajnos, csak részben — válaszolta Maria és az ölében levő táskára mutatott.

— Maga hatókör — sziszegte Bertit felé Luciano.

— Főnök, nem tehetek róla... A palermói vonal totál bedöglött.

— Majd bedöglesztek én...

— Lucy — csicseregte békítően a lány — Alberto valóban nem tehet semmiről. — És balkezével megsimogatta Luciano kezefejét.

— Alberto? — húzta fel szemöldökét Luciano.

— Ki az?

— Én — nyögte Bertit és gyöngyöző homlokát törölgette.

— Ugy? Szóval a szállítást megszervezni nem tudtad, bezzeg a kisasszony fejét megpróbáltad elcsavarni. Na várj csak! Azonnal indulunk... — és Luciano megmozdult, hogy feltápaszkodjon.

— Lucy, drága, kis félreértés van — szólalt meg a lány — az én fejemet senki sem csavarta el és dr. Bertit még sosem udvarolt nekem... Ezt igazán elhíheti. Én még sosem hazudtam.

— Majd tisztázzuk a yachton — és Luciano az asztallapra tenverelt, mint aki nem akarja abbahagyni a megkezdett mozdulatot.

— Olyan szomjas vagyok... csak egy colát igyunk — mondta a lány és megállította Luciano mozdulatát.

— Rendben — és Luciano magához intette a nyurga Charleyt. — Hozz három colát, konyakkal...

— Főnök — kezdte gyöngyöző homlokával újra Bertit. — Manzella családját kiirtották, Bonifacio hulláját magam is láttam az Éden bejárata előtt, a járdán. Toto halott. A Barbera-család az utolsókat rúgja. Liggot elkapták. Én az utolsó pillanatban, ma reggel, megkísérletem Hamburg felé terelni az árut és Milánóból Rómába rendeltem Amporeale-t. Arról nem tehetek, hogy a hongkongi gép késést és emiatt Maria már nem tudott a hotelbe menni...

— Hagyja abban — intett bágyadtan Luciano — majd a hajón megvitatjuk a helyzetet...

Charley hozta az italt: — Főnök — és jelentőségteljesen hunyorított a bárpult felé.

(Folytatjuk)

Gyermekkönyvhét Dombóváron

Majd a gyerekek...

Ezzel a címmel zajlott le Dombóváron a Gyermekkönyvhét megnyitó vetélkedője. A versenyző pártások megmutatták, milyen szorgalmas olvasói a Sirály könyveknek. A játékot Vörös Károlyné vezette, aki a Móra Ferenc Könyvkiadó propagandaszerkesztője. A város négy iskolája hatfős csapatot indított, de a közönség is aktívan bekapcsolódott a játékba. A játékvezető ugyanis kérdéseket tett föl, amíg a versenyzők gondolkodtak a helyes válaszokon. A jó válasz esetén könyvtombola volt a jutalom a versenyen kívüli válaszóknak. A vetélkedőt a Gárdonyi Géza Általános Iskola csapata nyerte meg, a közönség pedig egy érdekes, változatos verseny élményével távozott a vasutas kultúrotthonból.

Borsi Mária

Málnaszörp és szalmaszál

Egyik délután a kisdobosok csillogó szemmel vették körül Janikovszky Éva gyermekírónt. Éva néni egyik könyvének tanulságos részét el is játszották a kisdobosok. Ezután kérdéseket tettek föl:

— Hol dolgozik?

— A Móra Ferenc Könyvkiadóban.

— Hány regénye jelent meg?

— Eddig tíz gyermekregény, többek között a Málnaszörp és szalmaszál. Te is tudod, Ha felnőtt lehetnék.

A kék nyakkendő olvasók énekszámokkal és versekkel köszöntötték Éva néni.

Veress Márta

Találkozó Őrsi Ferencel

Két alkalommal is elbeszélgettek a dombóvári pártások a Tenkes kapitánya írójával. Ujdombóváron a klubkönyvtárban és a művelődési központ nagytermében.

Felgyulladtak a filmriporter-szakkör lámpái, berregtek a kis kamerák. Filmes légkör fogadta szellemes bemutatkozását Őrsi Feri bácsinak, aki „szerkesztőségi értekezlet” tartott a Pajtás ifjú olvasói számára. A kérdésekből — melyekre fel-alá járkálva adta meg a választ Feri bácsi — sok minden érdekes kiderült: Őrsi Ferenc 37 évet élt Pécsen, első műve Barcs község történetével foglalkozott. Ismert tévéjátékaik mellett regényeket is írt, például Bizonyítvány a bombatölcsérben. Megtudtuk azt is, hogy jelenleg Zrínyi Miklós költőről ír regényt. A pártások az úttörőújságról a Pajtásról kérdezték, ötleteket adtak a szerkesztői munkához. A találkozó végén autogramkérők árasztották el a népszerű író, aki szívesen tett eleget kéréseiknek. Aki ott

volt, segíthet az utóknak, mivel Őrsi Ferenc így válaszolt arra a kérdésre, hogy írónak érz-e magát: Majd az utókor eldönti!

Babati Edit

Sakkverseny

A „Könyvhét Kupa” nem vonzott hangos nézősereget, de a versenyzők annál lelkesebben ültek a tizenkét sakkasztalhoz. A négy dombóvári iskola csapatához a szarvasdi csapat is csatlakozott ezúttal. Megnyitó beszédet dr. Németh József, a DVSE sakkszakosztályának vezetője mondott, majd ismertette a szabályokat és megkezdődött a verseny. Az éppen szabadidős csapat a könyvtombola nyerevényeit nézegette abban a reményben, hogy a kedvenc olvasmányát nyerheti meg. Izgalmas versengés csak az Enek-Zenei Iskola és az Ujdombóvári Iskola csapatai között alakult ki. Az eredményhirdetést Karázi Imre testnevelő tanár tartotta: Első az Enek-Zenei, második az Ujdombóvár csapat. A pártások nem búcsúztak el egymástól, mert a könyvhét más rendezvényein még találkozhattak.

Tokody Miklós

Népújság

4

1971. március 2.